

Ragaszkodásához erős féltékenység is társult. Ha vendégem jött vagy családtagom, mindig igyekezett közénk állni, ha a kerevetre ültünk, közénk ülni, s ha az illető búcsúzaskor megölelt vagy megcsókolt, heves ugatással fejezte ki nemtetszését. Egy ízben séta közben a Nyéki út közelében beszaladt az erdőbe, és furcsa hangokat hallatva hívott maga után engem is. Mikor odaértem, láttam, hogy egy egészen kis kutya nyivákol keservesen a bokrok alatt, Ponto pedig segélykérően néz rám. Körbekérdeztem a közeli villák tulajdonosait, nem övök-e a kiskutya, de mindenki tagadólag rázta a fejét. Mit csináljak egy kis lakásban még egy kutyával – gondoltam, azt pedig tudtam, idegen gazdát találni neki szinte lehetetlen. Megpróbáltam megkeményíteni a szívemet, és elhatároztam, otthagynom, majd csak jön valaki más, aki megszanja. Elindultam hazafelé. A kis kutyában azonban hihetetlen életösztön munkált. Elkezdett szabályosan sikítozni, mint egy csecsemő és apró lábain utánam próbált rohanni, mancsocskájával belekapaszkodni a nadrágomba. Nem tudtam otthagyni. Hazavittem, megfürdettem, mert tele volt bolhákkal, és óvatosan tejet csepegtettem a szájába. Pontónak az előszobában volt a helye, de a kicsit magam mellé véve lettem az ágyam végébe. Nem

sejtettem, hogy micsoda vihart keltettem saját kutyám szívében. Morgott és kapkodott a kiskutya felé, s bár a belénevelt fegyelem hatására nem jött be a szobába, de minden módon kifejezésre juttatta a nemtetszését. Hol volt már az együttérzése, amit megtalálásakor kimutatót. Fel volt háborodva, hogy valaki kisajátítja a saját gazdáját, és befészkel magát egy olyan helyre, amit – bár őt jogosan illetné – neki nem szabad megközelítenie sem.

Másnap be kellett mennem a munkahelyemre, de tudtam, a két kutyát nem hagyhatom együtt egyedül, mert abból csak tragédia lenne. Levittem hát a meleg, világos pincémbe Tappancsot (mert így neveztem el), ahol hely hiányában a könyveim egy részét is tartottam, tettem be neki ennivalót, betakargattam és elindultam. Még a kert kapuhoz sem értem, amikor fülsiketítő sikoltozás ütötte meg a fületem. Tudtam, a többi lakó miatt nem hagyhatom ott a kis megszeppentettet, hát visszafordultam, betettem a zsebembe és magammal vittem a munkahelyemre. Aznap nem sokat dolgoztam, egész nap csak telefonáltam, hogy helyet szerezzek neki. Végül egy távoli ismerős befogadta. Mint később hallottam, gyönyörű német juhászkutya lett belőle, kiváló házőrző, eszes, tanulékony házi kedvenc.

Ahogy a sikeres nap után egyedül hazatértem, Ponto oda volt a boldogságtól, hogy ismét egyedül csak az „övé vagyok”. Nem tűrte a vetélytársakat. Féltekeny volt, de ez szívbéli szeretetéből, hűségéből fakadt.

Nem tudom, hogy szoros kötődésünk volt-e az oka vagy valami más, de nem érdekelték társai, a kan kutyák sem. Ha udvarolni próbáltak neki, gögösen elnézett a fejük felett, ha pedig túlságosan merészen közeledtek, keményen rájuk mordult. Egyetlen „szerelme” volt csupán – egy ifjú ír szetter legény, akit Átoknak hívtak. Közel hozzánk a Nyéki úton lakott, s nevéhez illően minden csínytevésre hajlamos volt. Nem csodálom, hogy Pontónak megtetszett, mert valóban gyönyörű volt, lágyan hullámozó dús szőrzete, nemes vonalú feje, elegáns mozgása mindenki figyelmét felhívta rá. Teljesen véletlenül ismerkedtünk meg vele. Legalábbis én azt gondoltam, hogy véletlenül, de ez egyáltalán nem biztos. Egyik sétánk alkalmával Ponto ugyanis – nyilván az illatoktól vezérelve – se szó, se beszéd befordult annak a villának a nyitott kapuján, ahol Átok lakott. Lehet, hogy már korábban felfigyelt rá, de a kapu csak most volt nyitva. Én hiába szölongattam a különben nagyon engedelmes kutyámat, ahogy mondani szokták, rám se fütyült. Egy idő után kénytelen

voltam utánamenni, és akkor láttam, hogy a kertben a tulajdonosok éppen egy esküvőt ünnepelnek. Ponto pedig letelepedett Átok lába elé és elragadtatottan bámulta kedveskedő nyüszögések közepette. Zavarban, dadogva kértem elnézést a háziaktól, és próbáltam pórázra venni és elvonszolni a kutyámat, hasztalanul. A háziak nagyon kedvesen kezembe nyomtak egy pezsgővel teli poharat és azt mondták, ha már így alakult, ismerkedjünk meg és ünnepeljünk együtt.

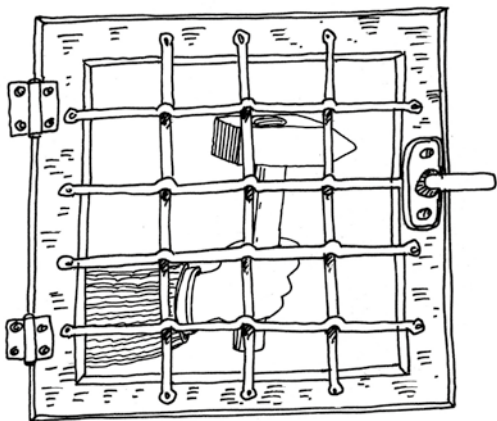
Ettől kezdve, ha arra sétáltunk, az én kutyám mindent megtett, hogy felhívja magára Átok figyelmét. A szerelem azonban kiszámíthatatlan. Neki nem a fajta tiszta, szépséges tacsokölány tetszett, hanem a harmadik szomszédban egy meglehetősen csúnya, ápolatlan, durva fehér bundájú házörző korcs, akitől hamarosan utódai is lettek. Érdekes módon az öt kiskutya közül egy teljesen úgy nézett ki, mint az apja, csak rövidebb volt a lába, de különben senki se mondta volna meg, hogy nem igazi ír szetter.

Viszonzás hiányában Ponto rajongása is lassan elmúlt. A továbbiakban rá se nézett más kutyákra, minden érzését nekem tartogatta, egyedül hozzám kötődött.

Hűségét egy meglepő eset is bizonyította. Otthon ültem és dolgoztam csendben, mikor az én végtelenül

szelíd és barátságos kutyám egyszer csak felborzolta a szőrét, halkán morogni kezdett, és laposkúszásban ki-
osont az előszoba ajtóhoz. Felálltam, hogy kiderítsem
viselkedésének az okát, de a lábamnál ekkor már va-
dul ugatott és a fogát vicsorgatta. Az előszoba ajtón volt

egy ráccsal ellátott kisablak, és én kinyitottam, hogy
megnézzem, mi van odakint. Döbbenet láttam, hogy
egy férfi kulccsal próbálja kinyitni a zárat. Ponto már
ekkor vészt jóslóan hörgött, tudtam, ha kinyitnám az
ajtót, habozás nélkül nekiugrana a betolakodónak.
Rákiabáltam az idegenre: „Mit keres itt? Takarodjon

vagy azonnal telefonálok a rendőrségnek.” A férfi kö-
zölte, hogy redőnyt szerelni jött megrendelésre. „Sze-
menszedett hazugság – válaszoltam –, én ugyan senkit
se hívtam ide” és becsaptam az ablakot.

A történet poénja az, hogy később kiderült, a fölöt-
tem lévő lakást eladták, és az új tulajdonos adta oda a
kulcsot a valódi szerelőnek, ám az eltévesztette a cí-
met, mert nem számított arra, hogy magassföldszint is
van a házban. Az eset arra ösztönzött engem, hogy
újra és újra próbálkozzak telefonigényem megújításá-
val, ám a központtól sokáig nem kaptam választ, míg
végül ottlakásom huszadik évében közölték, nem va-
gyok elég fontos elvtárs ahhoz, hogy telefonom legyen.

